

Eyüp Sultan Camii-i Şerifi'nde

PROF. DR. M. YAŞAR KANDEMİR İLE

≈ ŞİFÂ-İ ŞERÎF DERSLERİ ≈

EŞ - ŞİFÂ Bİ-TA'RÎFİ HUKÛKİ'L - MUSTAFÂ

— KÂDİ İYÂZ —

138. Ders | 27.Ocak.2019, Pazar

DERS KONUSU:

2. BÖLÜM: Resûl-i Ekrem'in İnsanlar Üzerindeki Hakları

2. KISIM: Resulûllah'a Muhabbetin Gereği

4. FASIL: Resûlullah'ın Âilesine ve Soyuna Saygı

KİTAPTAKİ YERİMİZ

Arapça Kaynak sf. 532 | Türkçe Şerh, Cilt.2 - sf. 383

Dersin Video, Ses Kayıtlarına
ve Kaynaklı Ders Notlarına

www.sifaiserif.com

adresinden veya karekodu okutarak
erişebilirsiniz.

Şifa-i Şerif Hakkında Kısa Bilgi:

ŞİFÂ-İ ŞERÎF gönüllerde Peygamber sevgisini tutuşturmak, onu bütün yönleriyle tanıtip anlatmak ve Müslümanlara, Sultân-ı Enbiyâ'nın haklarını savunmayı öğretmek maksadıyla yaklaşık dokuz asır önce Endülüslü tanınmış alim Kâdî İyâz tarafından yazılmıştır.

Eserin Türkçe Şerhi

Şifâ-i Şerîf Şerhi (3 cilt)

Prof. Dr. Mehmet Yaşar Kandemir

Tahlil Yayınları, www.tahlilyayinlari.com

۱۲۹۲ - ولما فرض عُمرُ بن الخطابَ لائِه عبدَ الله في ثلاثة آلاف ،
ولأسامة بن زيد في ثلاثة آلاف وخمس مئة ، قال عبدُ الله لأبيه : لِمَ فضَّلْتَه؟
فوالله ! ما سبقني إلى مَشْهَد . فقال له : لأنَّ زيدا كان أَحَبَّ إلى رسولِ الله ﷺ مِنْ
أبيك ، وأُسامةُ أَحَبُّ إليه مِنْكَ ؛ فَأَثَرْتُ حُبَّ رسولِ الله ﷺ على حُبِّي (۳) .

Hız. Ömer oğlu Abdullah'a 3.000, Üsâme bin Zeyd'e 3.500 dirhem maaş bağladığında, Abdullah, babasına:

“Ona niçin daha fazla maaş bağladın? Vallahi o benden çok savaşa katılmamıştır” demişti. Hız. Ömer ona şu cevabı verdi:

“Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onun babası Zeyd'i senin babandan, Üsâme'yi de senden çok severdi. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sevdigini kendi sevdigime tercih ettim.”¹

Hız. Ömer'in, “Resûlullah onun babasını senin babandan çok severdi” sözünü tevâzuu dolayısıyla söylediği anlaşılmaktadır. Çünkü kendisi de Peygamber aleyhisselâmın en çok sevdiklerinden biriydi. Şu hadis-i şerif bunu göstermektedir: Bir gün Peygamber Efendimiz, Amr ibni'l-Âs'ı, bir askerî birliğin başında Zâtüsselâsil'e göndermişti. Amr ibni'l-Âs görevini yapıp dönünce, Resûlullah'ın kendisini ne kadar sevdigini merak etmiş olmalı ki, ona: “Yâ Resûlallah! En çok sevdigin insan kimdir?” diye sordu. Peygamber aleyhisselâm da: “Âişe” cevabını verdi. Amr ibni'l-Âs: “Ya erkeklerden en çok sevdigin kim?” diye sorunca: “Âişe'nin babası” buyurdu. “Ondan sonra en çok sevdigin kim?” diye sordu. Ömer» cevabını aldı. Amr'ın bu konudaki diğer sorularına cevap verirken Peygamber Efendimiz daha başka birkaç sahâbinin adını saydı. Amr ibni'l-Âs der ki: «Sevdiklerinin en sonuncusu ben olabilirim korkusuyla daha fazla sormaya cesâret edemedim.»²

Resûlullah'a Benzediği İçin

Muâviye bin Ebî Süfyân, Kâbis ibni Rebîa'nın Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem benzediğini duymuştu. Kâbis, sarayının kapısından içeri girince, tahtından kalktı, onu karşıladı, iki kaşının arasından öptü ve sırf Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem benzemesi sebebiyle, Basra'da “Mîrgâb” diye anılan toprak parçasını onun mülkiyetine verdi.³

۱۲۹۳ - وبلغ معاوية : أَنَّ كَابِسَ بن ربيعة يُشَبِّه برسولِ الله ﷺ ؛ فلما دخل عليه من باب الدار قام عن سريره ، وتلقاه ، وقَبَّلَ بين عَيْنَيْهِ ، وأَقَطَّعه المِرْغَابَ لِشَبْهه بصورة رسولِ الله ﷺ (۴) .

1. Tirmizî, Menâkıb 30, nr. 3813.

2. Buhârî, Fezâilü ashâbi'n-nebî 5, nr. 3662, Megâzî 63, nr. 4358; Müslim, Fezâilü's-sahâbe 8, nr. 2384.

3. İbni Asâkir, Târihu Medîneti Dımaşk (Amrî), L, 4. Aynı yerde kaydedildiğine göre, Enes ibni Mâlik radiyallahu anhu Kâbis ibni Rebîa'ı (كابس بن ربيعة) görünce ağlar, onun Resûlullah Efendimiz'e çok benzediğini söylüyor.

Resûlullah'a Olan Yakınlığı Dolayısıyla

Anlatıldığına göre Medine vâlisi Ca'fer ibni Süleymân, Mâlik ibni Enes'i (v. 179/795) kırbaçlatıp hakaret etmişti. İmâm Mâlik yediği dayağın tesiriyle bayılınca, onu alıp evine götürmüşler, bunu duyan halk da o büyük âlimi ziyârete gitmişti. İmâm kendine gelince, orada bulunanlara: "Şâhit olun ki ben, beni dövene hakkımı helâl ettim!" dedi. Ona kendisini dövene hakkını neden helâl ettiği sorulunca da şunu söyledi: "Ölüp de Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ile karşılaştığımda, onun Ehl-i beyt'inden birinin, benim yüzümden Cehennem'e girmesinden korkup utandım."

١٢٩٤ - وَرُوي أَنَّ مَالِكًا - رَحِمَهُ اللَّهُ - لَمَّا ضَرَبَهُ جَعْفَرُ بْنُ سُلَيْمَانَ (٥) ، وَنَالَ مِنْهُ مَا نَالَ ، وَحُمِلَ مَغْشِيًّا عَلَيْهِ ، دَخَلَ عَلَيْهِ النَّاسُ ، فَأَفَاقَ ، فَقَالَ : أَشْهَدُكُمْ أَنِّي قَدْ جَعَلْتُ ضَارِبِي فِي حِلٍّ .
فَسُئِلَ بَعْدَ ذَلِكَ ، فَقَالَ : خِفْتُ أَنْ أَمُوتَ ، فَأَلْقَى النَّبِيَّ ﷺ ، فَأَسْتَحْيِي مِنْهُ أَنْ يَدْخُلَ بَعْضُ آلِهِ بِسَبْيِي النَّارَ .

Bu olay 146 (763) yılında meydana geldi. O tarihte Abbâsîler yönetimdeydi. Ebû Ca'fer Mansûr da ikinci halîfeydi. Medine vâlisi, halîfenin amcasının oğlu olan Ca'fer ibni Süleymân'dı. O tarihlerde halk, Abbâsî halîfesine bîat etmeye zorlanmıştı. Bir gün vâli, İmâm Mâlik'in dersinde, baskı altında meydana gelen boşamanın geçersiz olduğuna dâir hadisi rivâyet ettiğini duydu ve bundan İmâm Mâlik'in, Abbâsî Halîfesi Ebû

Ca'fer Mansûr'a baskı altında yaptırılan bîatın geçersiz olduğunu îmâ ettiği mânasını çıkardı. İmâm'ın kesinlikle böyle bir düşüncesi yoktu. Buluttan nem kapan vâli, bu büyük âlimi tevkif ettirdi ve onu, elbiselerini de çıkartarak kırbaçlattı. Sırtına inen darbelerden dolayı İmâm Mâlik'in omuzu sakatlandı. Onun saçını, sakalını tıraş ettirip merkep sırtında sokaklarda dolaştırdıkları da söylenir.¹

١٢٩٥ - وَقِيلَ : إِنَّ الْمَنْصُورَ (١) أَقَادَهُ مِنْ جَعْفَرٍ (٢) ، فَقَالَ لَهُ : أَعُوذُ بِاللَّهِ ! (١٢٤/ب) وَاللَّهِ ! مَا ارْتَفَعَ مِنْهَا سَوَاطٍ عَنْ جَسَمِي إِلَّا وَقَدْ جَعَلْتُهُ فِي حِلٍّ لِقَرَابَتِهِ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ .

Bu olayı haber alan Halîfe Mansûr'un (hilâfet yılları: 137-158/754-775), İmâm Mâlik'e yaptıklarından dolayı Medine vâlisi Ca'fer ibni Süleymân'a kısas uygulamak istediği, buna râzı olmayan İmâm Mâlik'in Halîfeye şöyle dediği söylenir: "Böyle bir şey yapılmasını kesinlikle istemem. Yemin ederim ki, sırtıma inen her kırbaç darbesinden sonra, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem olan yakınlığı sebebiyle, beni kırbaçlatana hakkımı helâl ettim."

1. Zehebî, Târihu'l-İslâm, XI, 330-331.

۱۲۹۶ - وقال أبو بكر بن عَيَّاش^(۳): لو أَتاني علي وعمر وأبو بكر^(۴) لبدأتُ بحاجة عليّ قبلهما؛ لقربته من رسول الله ﷺ؛ ولأنَّ أَخِرَّ من السماء إلى الأرض أحبُّ إليَّ من أنْ أَقَدِّمه عليهما.

۱۲۹۷ - وقيل لابن عباس: ماتت فلانة - لبعض أزواج النبي ﷺ - فسجد؛ فقليل له: أَسْجُدْ هذه الساعة؟ فقال: أليس قال رسولُ الله ﷺ: «إِذَا رَأَيْتُمْ آيَةً فَاسْجُدُوا»، وَأَيُّ آيَةٍ أَعْظَمُ من ذهابِ أزواجِ النبي ﷺ^(۵)؟

Kırâat âlimi Ebû Bekir ibni Ayyâş¹ (v. 193/809) şöyle demiştir: “Söz gelimi Hz. Ali, Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer bir ihtiyaçlarını halletmem için bana gelmiş olsalardı, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle yakınlığı dolayısıyla hepsinden önce Hz. Ali’nin ihtiyacını görürdüm. Ama Hz. Ali’nin Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer’den daha üstün olduğunu söylemek-tense, gökten yere düşüp parçalanmayı tercih ederim.”²

Abdullah ibni Abbâs’a, Peygamber Efendimiz’in hanımlarından “Fa-lan annemiz vefât etti” dediklerinde hemen secdeye kapandı (veya iki rek’at namaz kıldı). Ona: “Böyle bir durumda secde mi edilir? (veya na-maz mı kılınır?)” diye sordukları zaman: “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ‘Siz bir felâket gördüğünüzde hemen secdeye kapanın’ buyurdu-ğunu duymadınız mı? Peygamber aleyhisselâmın hanımlarının vefâtından daha büyük felâket olur mu?” diye cevap verdi.³

İbni Abbâs’ın, mü’minlerin annelerinden birinin vefât ettiğini duyunca “secdeye kapanmasını” değerlendi-ren ünlü Hanefî âlimi ve hadis şârihi Aliyyü’l-Kârî, “secdeye kapandı” sözünün, “namaz kıldı” anlamında olabileceğini söylemiş, buna delil olarak da Resûl-i Ek-rem Efendimiz’in “bir elem ve keder hissettiği zaman Allah’tan yardım istemek için namaza durduğunu”⁴ ha-tırlatmıştır. İbni Abbâs’ın böyle bir ölüm hâdisesi karşı-sında secdeye kapanmasına hayret edenler; ona, böyle secdelerin şükretmek için yapıldığını, hâlbuki Ezvâc-ı Tâhirât’tan bir annemizin vefât etmesinin şükür sebebi

değil, üzüntü vesilesi olduğunu söylemek istediler. O da kendisine itiraz edenlere: “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: ‘Siz bir felâket gördüğünüzde hemen secde-ye kapanın’ buyurduğunu duymadınız mı?” diye cevap vermiştir. Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerifinde güneş ve ayın tutulması, şiddetli bir rüzgârın esmesi, koyu bir karanlığın çökmesi gibi felâket sayılabilecek olağanüstü hâdiseler görüldüğünde namaz kılınmasını tavsiye buyurmuştu. Abdullah ibni Abbâs bu sözüyle, Resûlullah’ın bir hanımının vefât etmesini bir felâket ve çok önemli bir olay kabul ettiğini anlatmak istemiştir.

1. Ebû Bekir ibni Ayyâş, yedi kırâat imâmından Âsım’ın iki meşhûr râvisinden biridir. Aynı zamanda sika bir hadis râvisi olan bu zâhid âlim, kendisinin amellerini kaydettikle-rini bildiği Kirâmen Kâtib’in meleklerine şöyle seslenirmiş: «Ey meleklerim! Benim için Allah’a duâ edin; çünkü siz Allah’a benden daha itâatkârsınız.» Ebû Bekir ibni Ayyâş Kur’ân-ı Kerîm’i hergün hatmederdi. Vefât edeceği anlaşıncı, kızkardeşi ağlamaya başladı. Ebû Bekir ibni Ayyâş onu şöyle teselli etti: «Şu köşeye iyi bak! Senin kardeşin orada tam on sekiz bin hatim yapmıştır.»

2. Hatîb el-Bağdâdî, *Târîhu Bağdâd*, XIV, 376; İbni Asâkir, *Târîhu Medîneti Dimaşk* (Amrî), XXX, 395-396.

3. Ebû Dâvûd, *İstiska* 11, nr. 1197; Tirmizî, *Menâkıb* 63, nr. 3891.

4. Ebû Dâvûd, *Tatavvû* 22, nr. 1319; Ahmed ibni Hanbel, *Müsned*, V, 388.

١٢٩٨ - وكان أبو بكر وعمر يزوران أم أيمن مولاة النبي ﷺ ويقولان: كان رسول الله ﷺ يزورها^(٦).

١٢٩٩ - ولما وردت حليلة السعدية على النبي ﷺ بسط لها رداءه وقضى حاجتها^(٧).

Resûlullah'ın Yaptığını Yapmak

Hiz. Ebû Bekir ve Hiz. Ömer, Peygamber aleyhisselâmın dadısı Ümmü Eymen'i ziyâret eder, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in de onu ziyâret ettiğini söylerlerdi.¹

Enes ibni Mâlik radiyallahu anhu'nun rivâyetine göre, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in vefâtından sonraki günlerden birinde Hiz. Ebû Bekir, Hiz. Ömer'e: "Kalk, Ümmü Eymen radiyallahu anha'ya gidelim, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yaptığı gibi biz de onu ziyâret edelim." dedi. Yanına vardıklarında Ümmü Eymen ağladı. Onlar: "Niçin ağlıyorsun? Allah katındaki nimetin Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem için çok daha hayırlı olduğunu bilmiyor musun?" dediler. Ümmü Eymen: "Ben onun için ağlamıyorum. Ben Allah katındaki nimetlerin Peygamber aleyhisselâm için elbette daha hayırlı olduğunu biliyorum. Ben, vahyin kesilmiş olmasından dolayı ağlıyorum." deyince Ebû Bekir ve Ömer çok duygulandılar, onlar da Ümmü Eymen ile birlikte ağladılar.

Bir defasında Peygamber aleyhisselâmın sûtannesi Halîme, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in yanına gelmişti. Allah'ın Elçisi hırkasını çıkardı ve üzerine oturması için onun altına yaydı; sonra da bütün ihtiyaçlarını karşıladı.

Birinci Bölüm'de "Resûl-i Ekrem'in Vefâsı, Sözünde Durması ve Akılabaya İyilik Etmesi" bahsinde bu olay şöyle anlatılmıştı: Ebû't-Tufeyl Âmir bin Vâsile el-Leysî şöyle dedi: "Çocukluk günlerimde görmüştüm, bir kadın Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in yanına gelmişti. O da hırkasını yere yayıp kadını ona oturtmuştu. "Kim bu kadın?" diye sorduğumda, "Sûtannesi" demişlerdi.¹

1. Müslim, *Fezâilü's-sahâbe* 103, nr. 2454; İbni Mâce, *Cenâiz* 65, nr. 1635.

1. Ebû Dâvûd, *Edeb* 119, 120, nr. 5144; Buhârî, *el-Edebü'l-müfred* (Elbânî), s. 473, nr. 1295; İbni Hibbân, *es-Sahîh* (Arnaût), X, 44, nr. 4232.

فلما تُوفِّيَ وفدت على أبي بكر وعمر فصنعا بها مثل ذلك .

فصل

ومن توقيره وبرّه [ﷺ] توقير أصحابه وبرّهم ومعرفة حقّهم ، والاقتداء بهم ، وحسنُ الثناء عليهم ، والاستغفار لهم ، والإمساكُ عمّا شجر بينهم ، ومعاداة مَنْ عاداهُمْ ، والإضرابُ عن أخبار المؤرّخين ، وجهلة الرواة ، وضلال الشّيعَة والمُبتدِعين القادحة في أحدٍ منهم ؛ وأن يُلتَمَسَ لهم - فيما نُقل [عنهم] من [مثل] ذلك فيما كان بينهم مِنَ الفِتَنِ - أحسنُ التأويلات ، ويُخَرَّجَ لهم أَصَوْبُ المَخَارِجِ . إذ هم أهلُ ذلك ، ولا يُذَكَّرُ أحدٌ منهم بسوءٍ ، ولا يُغَمَّصُ^(١) عليه أمرُهُ ، بل يُذَكَّرُ حسناتهم وفضائلهم ، وَحَمِيدُ سيرتهم ، وَيُسَكَّتُ عما وَرَاءَ ذلك .

١٣٠٠ - كما قال عليه السلام : «إِذَا ذُكِرَ أَصْحَابِي فَأَمْسِكُوا»^(٢) .

Resûl-i Ekrem'in vefâtından sonra, Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer'in halife olduğu yıllarda Hz. Halîme onların yanına gelir, onlar da Peygamber Efendimiz'in yaptığı gibi kendisine hürmet gösterir ve arzusunu yerine getirirlerdi.

5. Resûlullah'ın Ashâbına Saygı

Peygamber Efendimiz'e duyulan üstün saygının bir gereği de onun ashâbına saygı göstermek ve onları yüceltmektir. Onların bizim üzerimizdeki haklarını bilip takdir etmek ve onları kendimize örnek almaktır. Onları övmek, Cenâb-ı Hak'tan onları bağışlamasını niyâz etmektir. Ashâb-ı kirâmın arasında meydana gelen olaylar yüzünden onları çekiştirmemek ve onlara düşman olanları düşman bilmektir. Tarihçilerin, câhil râvilerin, müfrit Şiîlerin, ashâb hakkında asılsız haberler uyduranların yazıp söylediklerine önem vermemek, onların arasında meydana gelen anlaşmazlıklar dolayısıyla anlatılanları en güzel şekilde yorumlamaktır. Çünkü ashâb-ı kirâm kendilerine bu şekilde davranılmasını hak eden insanlardır. Onların hiçbirini kötü bir şekilde anmamak, yaptığını ayıplamamak gerekir. Tam aksine ashâbın iyiliklerini, faziletlerini, güzel yanlarını dile getirmeli, onlar hakkında uygun olmayan bir söz söylememelidir. Aşağıdaki âyet ve hadisler de bunu göstermektedir.

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyurmuştur:

«إِذَا ذُكِرَ أَصْحَابِي فَأَمْسِكُوا» «Ashâbım anıldığında, onların aleyhinde konuşmayınız.»²

Bu hadisin devamı şöyledir: “Yıldızlar hakkında konuşulduğu zaman siz konuşmayınız; kader hakkında konuşulduğu zaman siz konuşmayınız.”

2. Taberânî, el-Mu‘cemü'l-kebîr (Selefi), II, 96, nr. 142, X, 198, nr. 10448; Elbânî, Silsile-tü'l-ehâdîsi's-sahiha, I, 75-80, nr. 34.

قال الله تعالى: ﴿ثُمَّ حَمَدَ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءَ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءَ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيَغِظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا﴾ [الفتح: ٢٩].

وقال: ﴿وَالسَّيْقُوتِ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾ [التوبة: ١٠٠].
وقال [تعالى]: ﴿لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ﴾ [الفتح: ١٨].

GELECEK DERS

Tarih: 3 Şubat 2019, Pazar

Zaman: Öğle Namazından bir saat önce

Yer: Eyüp Sultan Camii-i Şerif’inde

yapılması planlanmaktadır.

1. Fetih 48/29.

2. Muhâcirler; Mekke’den Medine’ye hicret eden Müslümanlar, Ensâr da onlara hem evlerini hem de gönüllerini açarak yardım eden Medîneli Müslümanlardır.

3. Tevbe 9/100.

4. Fetih 48/18.

Onların Yüzünde Secde İzi Vardır

Allah Teâlâ da muhtelif âyetlerde ashâb-ı kirâm hakkında şöyle buyurmuştur:

“Muhammed Allah’ın Resûlüdür. Onun yanında olanlar kâfirlere karşı sert ve tâvizsiz, kendi aralarında merhametlidirler. Onları rûkûda, secde, hep Allah’ın lütuf ve hoşnutluğunu ararken görürsün. Yüzlerinde de secde izi vardır. Bu onların Tevrat’taki tasvirleridir. İncil’deki tasvirlerine gelince: Onlar filiz vermiş, git gide güçlenmiş, kalınlaşmış, nihâyet gövdesi üzerine dikilmiş bir ekine benzer ki, üreticilerin pek hoşuna gider. Onlarla Allah kâfirleri, mü’minleri böylesine güçlü ve dirençli kılarak öfkelenendirir. Onlardan îman eden ve sâlih ameller işleyenlere Allah bağışlanma ve büyük bir mükâfât vadetmiştir.”¹

Allah Onlardan Râzı Olmuştur

“Muhâcir ve Ensâr’dan² İslâm’a ilk girenler ile bunların yolunu samîmiyetle izleyenlerden Allah râzı olmuş, onlar da Allah’tan râzı olmuşlardır ve Allah onlara içinde ırmaklar akan Cennetler hazırlamıştır. Orada ebediyen kalacaklardır. En büyük bahtiyarlık işte budur.”³

“O ağacın altında sana biat ettiklerinde, Allah mü’minlerden hoşnut oldu.”⁴

Peygamberimiz, umre yapmak üzere 1400 sahâbîsi ile Mekke’ye doğru yola çıkınca, Mekkeli müşrikler onların şehre girmesine izin vermemişti. Bunun üzerine onlar da Hudeybiye’de konaklamış, ardından da, Mekke’ye elçi olarak Hz. Osmân’ı göndermişlerdi. Müşrikler Hz. Osmân’ı alıkoyunca, Müslümanlara onun öldürüldüğü şeklinde bir haber ulaştı. Bunun üzerine Peygamberimiz “O kavimle savaşmadan gitmeyeceğiz” buyurarak, herkesi biat etmeye çağırdı. Sahâbîler de tek tek gelerek, ölünceye kadar Allah’ın Elçisi’ne bağlı kalacaklarına dâir söz verdiler. Bu olay bir ağaç altında cereyan etmişti.